

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ

Πράξις 3

«Αν όχι τώρα, τότε πότε, αν όχι εδώ, τότε που, αν όχι εμείς, τότε ποιοι;»

Ελάχιστες εκδοτικές απόπειρες, προσπάθησαν να αποτυπώσουν ένα στοιχειώδη λόγο για την υπόθεση της άμεσης συγκρουσιακής βίας. Λίγες εξαιρέσεις, μερικά αποσπάσματα, κάποιες αναφορές, ορισμένες μεταφράσεις.

Στην ελλάδα η πολιτική γεωγραφία δεν έχει καλύψει το εμβαδόν αυτής της τάσης. Μπορούμε να πούμε αμέσως, ότι έχουμε μπροστά μας μια τέλεια ελλειπτική συνθήκη. Ελλειπτική, γιατί συνήθως απουσιάζει το δημόσιο πολιτικό περιεχόμενο πρακτικών, που εδώ και πολλά χρόνια εκφράζουν ένα δυναμικό κομμάτι του «χώρου» (νυχτερινές επιθέσεις, εμπρησμοί, σπασματα κ.α.). Λείπουν οι αναφορές, τα επιχειρήματα, το σχέδιο. Άλλα κυρίως λείπει η κατάθεση της συνολικής αντίληψης και της στρατηγικής προοπτικής της. Γιατί ορισμένα ζητήματα δεν απαντώνται απλώς με τη χρήση βενζίνης. Χρειάζονται και τη **Συνείδηση**.

Τώρα, αν κάποιος ισχυριστεί ότι τέτοια ζητήματα, δεν μπορούν να κατατεθούν δημόσια για λόγους συνωμοτικότητας, η απάντηση είναι απλή. Πάντα υπάρχει τρόπος να μιλήσεις για «επικίνδυνα» πράγματα με μια σχετική ασφάλεια, αλλά κυρίως πάντα υπάρχει αναγκαιότητα.

Σε αυτήν την αναγκαιότητα απαντάμε. Γιατί το στοίχημα της άμεσης συγκρουσιακής βίας είναι η διάχυση και όχι η αυτοαναφορικότητα. Ο πιο εύκολος τρόπος να καλύψει κάποιος την ανεπάρκεια των συνολικών επιλογών του, είναι να το παίζει «πρώτη μούρη» στα χωσίματα και να τροφοδοτεί την ματαιοδοξία του, ρωτώντας κάθε πρωί τον καθρέφτη του αν είναι ο μεγαλύτερος επαναστάτης του «χώρου». Έτσι θρονιάζει ο εφησυχασμός και οι επιλογές ξεπέφτουν σε συνήθειες.

Εμείς δεν θα μιλήσουμε για την συγκρότηση του πιο κλειστού πυρήνα ικανών μαχητών, αλλά για επιλογές. Κατανόηση πολιτικών περιεχομένων, αιτίες, σημεία εκκίνησης, σκοπιμότητες.

Αυτό εμπεριέχει την έκθεση κάποιων αντιλήψεων και εγχειρημάτων. Αυτό εμπεριέχει ρίσκο, γιατί κάποιοι στο χώρο δεν ξέρουν να κρατάνε το στόμια τους κλειστό. Είναι ένα ρίσκο που ο καθένας που το αναλαμβάνει, δεν «θυσιάζει» την ασφάλεια του για το καλό του κινήματος, ως ηρωική μορφή, αλλά το κάνει γιατί έτσι βρίσκει τις επιλογές του, τις εντάσεις του, τις αποφάσεις του, τους συντρόφους του.

Αυτό είναι διάχυση. Η μετάδοση αντιλήψεων και πρακτικών, που είναι ικανή να αντισταθμίσει την έκθεση της ασφάλειας κάποιου. Είναι ένα στοίχημα που αξίζει να παιχτεί. Και παίζεται μόνο με αυτούς τους όρους.

Να ξεκινήσουμε από την αρχή. Πως εκφράζεται η άμεση συγκρουσιακή βία; Δυο είναι οι βασικές συνιστώσες αυτής της τάσης.

Είτε ως άμεση απάντηση σε «κοινωνικά γεγονότα». Π.χ ενάντια σε ένα νέο νομοσχέδιο, χτυπιούνται τη νύχτα κρατικοί στόχοι.

Είτε αποκομιμένη. Χωρίς καμία συγκυριακή επικαιρότητα. Ούτε συνοδευτική νομοσχεδίων, ούτε απεργιών. Οι δράστες μέσα από τις επιθέσεις τους, διαμορφώνουν οι ίδιοι γεγονότα. Προκαλούν ρήξεις, αμφιβολίες, αρνήσεις. Η ισχύς των επιθέσεων απέναντι στην ισχύ των συνθηκών.

Πριν αρχίσουμε, μια επισήμανση.

Η επαναστατική βία, είναι μια ρευστή σχέση που δημιουργεί συμφωνίες και διαφωνίες μεταξύ των επαναστατών. Η κάθε τάση που παρουσιάζεται και ερμηνεύεται, όπως και στο προηγούμενο τεύχος, δεν έχει σαφή όρια και φραγμούς. Ούτε είναι ανταγωνιστική. Άλλιώς βγαίνουν οι «κομματικές ταυτότητες» και το μονοπώλιο της αλήθειας. Π.χ. «όποιος κατεβαίνει σε πορείες και συλλαλητήρια, δεν μπορεί να εκφράζει την άμεση συγκρουσιακή βία» και το αντίστροφο «όποιος τα χώνει, χωρίς να περιμένει πότε θα ξεσπάσει η πολυπόθιτη κοινωνική έκρηξη, είναι χούλιγκαν και τυχοδιώκτης».

Επειδή εμείς δεν θα περιμένουμε «να ψηλώσει το χορτάρι» ώστε να κρυφτούμε πίσω από δικαιολογίες, το ξεκαθαρίζουμε.

Ανταγωνιστικές είναι μόνο οι μυωπικές αντιλήψεις που με ακλόνητες βεβαιότητες παράγουν δόγματα. Και κάθε δόγμα έχει τους ρήτορες, τα iερατεία και τους πιστούς του.

Οι αντιστοιχίες με το χώρο είναι προφανείς.

Από την άλλη ο δρόμος της κριτικής δεν μπορεί παρά να οδηγεί στην έμπρακτη κριτική στους δρόμους. Αυτό έτσι και αλλιώς είναι το ζητούμενο.

Να ξεκινήσουμε με την απαντητική διάσταση των επιθέσεων της άμεσης συγκρουσιακής βίας. Οι απαντήσεις προϋποθέτουν ερωτήσεις. Τα ερωτήματα των αναρχικών που στηρίζουν αυτή την τάση, προκύπτουν μέσα από το κοινωνικό πεδίο. Είναι μια κοινωνική ανάγνωση των συνθηκών. Ένας πόλεμος, μια απεργία, ένα νομοσχέδιο, πιθανόν να δημιουργήσουν μια κοινωνική δυσαρέσκεια. Η οποία μπορεί να εκφραστεί μέσα από διαμαρτυρίες και συλλαλητήρια των θεσμικών

διαφωνούντων (αριστερά κόμματα και οργανώσεις). Έχουμε αναφερθεί στο προηγούμενο τεύχος για την κινηματική- μετωπική βία που εκφράζεται από τους αναρχικούς σε αυτές τις πορείες. Αυτή η αντίληψη του «κοινωνικό παρεμβατισμό» αποτελεί την σπονδυλική στήλη με την απαντητική άμεση συγκρουσιακή βία. Δηλαδή είναι μια διαδικασία προετοιμασίας για την κοινωνική επανάσταση μέσα από κινήσεις και παρεμβάσεις δράσης και λόγου. Σε αυτό το πολιτικό πλαίσιο εγγράφονται και οι άμεσες επιθέσεις σε περίοδο κοινωνικών εκρήξεων.

Η στρατηγική ανάλυση είναι απλή. Το ψήφισμα ενός δυσβάσταχτου οικονομικού νομοσχεδίου πιθανόν να δημιουργήσει κοινωνικές εντάσεις (πορείες διαμαρτυρίες κα.). Τότε, σε αυτή τη χρονική συγκυρία, αυτόνομοι πυρήνες επαναστατών και αναρχικών, «χτυπάνε» οικονομικούς στόχους (τράπεζες, εφορίες κα.) σε διάφορα σημεία της πόλης και αποκτούν κοινωνική αναγνωρισμιότητα. Έτοι αντιμετωπίζονται ως φιλικά προσκείμενες ενέργειες. Αποτελούν κάτι σαν προθάλαμο για την αρχική γνωριμία ευρύτερων κοινωνικών κομματιών με τη συνολική αναρχική θεώρηση.

Αυτό προϋποθέτει έναν κατάλληλο προγραμματισμό και μια ανάλογη προετοιμασία. Αυτό σημαίνει πως πρέπει να αναπτυχθεί ένα σχέδιο. Το οποίο θα παρέχει τη δυνατότητα να είναι ευέλικτο στις συνθήκες της κοινωνικής σύγκρουσης. Και δεν εννοούμε απλώς να οργανωθεί καλά (επιχειρησιακά) αλλά να τεθεί στην κλίμακα μιας προοπτικής. Οι αρχικά λίγοι πυρήνες με την δράση τους, τον κατάλληλο λόγο και τις ανάλογες συνθήκες επιδιώκουν να διευρύνουν τη συγκρουσιακή τάση μέσα σε ευρύτερα κοινωνικά υποκείμενα. Έτσι ώστε όλο και περισσότεροι καταπιεσμένοι να οικειοποιηθούν τις πρακτικές της άμεσης δράσης.

Για να συνοψίσουμε, οι απαντητικές επιθέσεις σε στόχους αποσκοπούν αφ' ενός στην κατάδειξη του κοινωνικού εχθρού στα μάτια των καταπιεσμένων και αφ' ετέρου στην οικειοποίηση από τους τελευταίους των πρακτικών της σύγκρουσης.

Χωρίς να γυρνάμε γύρω από το ζήτημα μπορούμε να πούμε ευθέως πως έχουμε μια αρκετά διαφορετική οπτική για την κοινωνική απεύθυνση, τους καταπιεσμένους και την ίδια την επαναστατική διαδικασία.

Αναμφίβολα όμως, οι πρακτικές αυτής της τάσης μιλάνε τη διαλεκτική της ρήξης και της επίθεσης. Οι διαφορετικές οπτικές δεν μας εμποδίζουν να βρισκόμαστε μαζί με τους περισσότερους από αυτούς τους συντρόφους. Για αυτό και η κριτική είναι πιο επιτακτική.

Ο βασικός νοηματικός άξονας που συνδέει τις διαφορετικές τάσεις της άμεσης συγκρουσιακής βίας είναι ο ενεστώτας χρόνος. Εκφράζει το ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ. Κάθε πρακτική της άμεσης δράσης συνειδητή ή ασυνείδητη, οργανωμένη ή ανοργάνωτη, έχει αρνηθεί τη μέτρηση της με τα χαρακτηριστικά ενός κινήματος που δουλεύει για τις επερχόμενες γενιές. Βρίσκεται μακριά από κάθε νομιτελειακή αντίληψη για το αναπόφευκτο της επανάστασης ή για τις «ώριμες αντικειμενικές συνθήκες» και τοποθετεί τη στιγμή της ρήξης στο άμεσα καθορισμένο παρόν.

Αυτό είναι μια συμφωνία ουσίας. Έτσι και η διαφωνία μας είναι συγκεκριμένη. Άλλο το «εδώ και τώρα» της ρήξης που καθορίζουν οι ίδιοι οι επαναστάτες και άλλο το τώρα της επικαιρότητας που καθορίζει η Εξουσία.

Ένα νομοσχέδιο και μια απεργία είναι αποκομμένες στιγμές ενός διαρκή πολέμου. Είναι θέματα επικαιρότητας. Πληροφορίες που τρέχουν. Εναλλάσσονται διαρκώς. Κρατάνε λίγο ή πολύ το ενδιαφέρον του κοινού και μετά χάνονται. Όπως ένας κομήτης που γίνεται αντιληπτός σε κάποια φάση της τροχιάς του από τη γη, και όλοι τον ξεχνούν μέχρι την επόμενη στιγμή της εμφάνισης του. Για να το πούμε πιο απλά. Πρώτα μεταδίδονται τα «αποκαλυπτικά» ρεπορτάζ των media και κυκλοφορούν τα καταγγελτικά πρωτοσέλιδα της ελευθεροτυπίας και μετά γίνονται τα «χωσίματα». Διηλαδή υπάρχει μια κατάσταση αναμονής επίκαιρων ζητημάτων που θα προσελκύσουν το ενδιαφέρον του κοινού ώστε τα χτυπήματα που θα επακολουθήσουν να γίνουν πιο εύκολα αποδεκτά. Αυτό ισχύει ως ένα βαθμό. Και ως ένα άλλο, ξεχνιούνται το ίδιο γρήγορα με την επικαιρότητα που τα προκάλεσε. Οι επευφημίες «καλά κάνανε και.. π.χ. την πέσαν στη κλούβα» αντιχούν συνήθως με κούφια λόγια. Καλύπτουν ένα ιδιότυπο αίσθημα δικαίου, χωρίς όμως να ωθούν στην ατομική συμμετοχή αυτού που το εκφράζει. Παραμένει θεαματικό και απόμακρο. Έτσι οι επιθετικές ενέργειες γραφικοποιούνται. Αντί να αποτελούν πρακτική πρόταση αντίληψης για την επανάσταση, ξεπέφτουν σε παρεκκλίνουσα συμπεριφορά της εκάστοτε κοινωνικής έκρηξης. Αντιμετωπίζονται ως δίκαιες ενέργειες μιας ρεφορμιστικής κίνησης (απεργία, αντίθεση σε νομοσχέδιο) και όχι ως συνολική πρόταση ρήξης. Έτσι συχνά στοχεύουμε το δέντρο και χανόμαστε στο δάσος. Και ας μην ξεχνάμε πως οι επευφημίες «καλά κάνανε» και «γεία στα χέρια τους» γρήγορα μεταστρέφονται σε σιωπές και εκκλήσεις νομιμότητας.

Οι επαναστατικές υποδομές, πρέπει να αναπτύσσουν τη στρατηγική πολιτική ανάλυση και πρακτική που βασίζεται στην

κατανόηση της συνολικής κίνησης της εξουσίας. Αντί να απαντούν επιθετικά σε κάθε ευκαιριακό ζήτημα που προκύπτει στην επικαιρότητα, μπορούν και πρέπει να βασίζονται πάνω σε μια ανάλυση πολέμου. Και ο πόλεμος δεν ακολουθεί την επικαιρότητα, την παράγει.

Βέβαια, είναι σημαντικό, οι σύντροφοι που συνεργάζονται να έχουν αναπτύξει μια αυξημένη αντανακλαστική ταχύτητα «απάντησης», ώστε να χτυπούν καίρια σε κάποιο έκτατο γεγονός π.χ. τη σύλληψη κάποιων συντρόφων.

Από εκεί και πέρα, συνήθως η επικαιρότητα αποτελεί παγίδα. Εγκλωβίζει τις θεματικές της επαναστατικής βίας σε κοινωνικά αιτήματα διεκδικήσεων αντιφατικά με την ολότητα της ρήξης. Επιβάλει τους δικούς της ρυθμούς στο σχεδιασμό ενεργειών. Υπονομεύει τη στρατηγική, υποβιβάζοντας την σε αντανακλαστικό.

Η πιο ολοκληρωμένη αντίληψη που γνωρίζουμε και βρίσκεται πιο κοντά στην πλειονότητα των παραπάνω ενεργειών, είναι αυτή του **διάχυτου κοινωνικού αντάρτικου**.

Προωθώντας αδιαμφισβίτητα την κεντρικότητα της άμεσης συγκρουσιακής βίας θέτει την πρόταση του σε κίνηση. Αναγνωρίζει την ύπαρξη μιας αποφασισμένης εξεγερσιακής μειοψηφίας, η οποία θα πρέπει να συμμετέχει ακόμα και σε απόπειρες που δεν έχουν ξεκάθαρα επαναστατικά χαρακτηριστικά (τοπικές αντιστάσεις, μαθητικά κ.α.). Μέσα από αυτή τη συμμετοχή θα κατακτηθεί μια καλύτερη θέση στον αγώνα. Θα δημιουργηθούν νέα πεδία επικοινωνίας με κοινωνικά στρώματα.

Η βασική δουλεία όμως της ομάδας επαναστατών που παρεμβαίνει σε ανοιχτές διαδικασίες (συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα κ.α.) είναι όχι απλώς να μιλάει για την εξέγερση, αλλά και να την οργανώνει.

Αυτό σημαίνει πως πρέπει να λαμβάνει υπόψιν της την εσωτερική συνοχή της διαδικασίας στην οποία συμμετέχει, τη διαθεσιμότητα του κόσμου, τις εμπειρίες, την κατασταλτική αντίδραση του κράτους κ.α.

Έτσι οι προτάσεις άμεσης σύγκρουσής αυτής της μειοψηφίας, πρέπει να είναι επεξεργασμένες στην προοπτική ενός σχεδιασμού και όχι τυχάρπαστες εμπνεύσεις της στιγμής. Τότε ο επαναστατικός λόγος και οι πράξεις των καταπιεσμένων θα συναντηθούν με τη συνείδηση. Η βασική αιχμή της επίθεσης του διάχυτου κοινωνικού αντάρτικου είναι το σαμποτάζ. Στο σύγχρονο καπιταλισμό, η μητρόπολη έχει μετατραπεί σε ένα διάχυτο κοινωνικό εργοστάσιο. Άλλαξε ο παλιός συγκεντρωτικός χαρακτήρας του κεντρικού εργοστασίου και υπάρχει πλέον ένα αόρατο

διάχυτο πλέγμα παραγωγικών μονάδων (υποκαταστήματα, γραφεία, υπηρεσίες κ.α.) διασκορπισμένων στη μητρόπολη. Αυτά μπορούν να χτυπηθούν, με μικρές ενέργειες σαμποτάζ, εύκολα οικειοποιήσιμες από τον καθένα. Σκοπός του διάχυτου κοινωνικού αντάρτικου, είναι να αυξάνονται διαρκώς τέτοιες ενέργειες ώστε να παραλύσουν την παραγωγή και κατά συνέπεια την καπιταλιστική μηχανή. Επίσης είναι ενέργειες σχετικά χαμηλής επικινδυνότητας, μιας και η διάχυση των κέντρων παραγωγής δεν επιτρέπει την εύκολη και διαρκή ασυνόμευση τους. Έτσι ο συνδυασμός της παραπάνω αντίληψης με την συγκεκριμένη πρακτική θα φέρει σε συνάντηση τους εξεγερσιακούς αναρχικούς με τα πιο ριζοσπαστικούς μένα κομμάτια των προλετάριων με σκοπό την κοινωνική ανατροπή.

Εδώ έρχεται η σειρά να μιλήσουμε για **το ΔΙΑΧΥΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ**. Μια αρκετά διαφορετική αντίληψη που προωθεί την αποκομμένη και χωρίς κοινωνικά περιτυλίγματα (απεργίες, διαμαρτυρίες, κινητοποιήσεις) άμεση συγκρουσιακή βία.

Τι σημαίνει όμως αυτό; Τι είναι το διάχυτο επαναστατικό αντάρτικο; Ποια η αντίληψη του, η στρατηγική του ανάλυση και η προοπτική του;

Είπαμε να διακυρήσουμε το σημείο μηδέν της Θεωρίας. Δεν διαθέτουμε μια γενική αντίληψη της επανάστασης ούτε έχουμε την επιθυμία να προγραμματίσουμε ένα νομοτελειακό «σενάριο».

Το ζήτημα είναι να τολμήσουμε να αντικρύσουμε την ιστορία με ένα νέο μάτι. Να σκεφτούμε μια διαφορετική εξέλιξη.

Το πρώτο βήμα γι' αυτό είναι να ξεκινήσουμε από τον εαυτό μας, για να διαμορφώσουμε ένα νέο πολιτικό ρεύμα. Μια νέα τάση. Μια διαφορετική προσέγγιση και διαχείριση της σύγκρουσης ανάμεσα στην εξουσία και τους επαναστάτες. Γιατί πολλές φορές, η χειρότερη εσωτερική καταστολή είναι αυτή της πίστης στην επαναστατική ταυτότητα των καταπιεσμένων. Ξεχνώντας πως συχνά οι καταπιεσμένοι λατρεύουν τους δυνάστες τους και θέλουν να τους μοιάσουν. Να ξανά προσεγγίσουμε λοιπόν τις έννοιες του προλεταριάτου, του ταξικού πολέμου, της κοινωνίας. Έτσι μπορούμε να αποκλείσουμε κάποιες ιστορικά ηττημένες πολιτικά εμπειρίες.

Η πλειοψηφεία των επαναστατικών κινημάτων και αντιλήψεων είχε και έχει ορίσει ως πολιτικό πλαίσιο και πρόγραμμα **την ταξικότητα**. Υπάρχει ως κοινή πεποίθηση πως αυτοί που είναι οι πιο καταπιεσμένοι, συνειδητοποιώντας την θέση τους, έχουν άμεσο συμφέρον να

επαναστατήσουν. Να αλλάξουν την κυρίαρχη τάξη πραγμάτων προς όφελος τους.

Είτε αυτό γινόταν μέσω του επαναστατικού κόλπιατος και της μιαρξιστικής πρωτοπορίας, είτε ως έργο των ίδιων των καταπιεσμένων μέσα από αντιεξουσιαστικές οριζόντιες οργανώσεις, πάντα υπήρχε μια διαλεκτική σχέση που τοποθετούσε στο κέντρο της τους καταπιεσμένους. Ακόμα και σήμερα κείμενα, αφίσες και μπροσούρες πολλών αναρχικών μιλάνε για ταξικό πόλεμο, «αδέρφια μετανάστες», καταπιεσμένους «εν δυνάμει» εξεγερμένους. Παλιότερα χωρίς αμφιβολία, αυτό που γενικότερα μπορεί να χαρακτηριστεί «προλεταριάτο», όντως πλαισίωνε κατά κύριο λόγο τις επαναστάσεις. Αν και για να είμιαστε ακριβοδίκαιοι, οι προλετάριοι συμμετείχαν στην επανάσταση, όταν υπήρχε ήδη μια περίοδος ρήξης.

Συνήθως οι υποκινητές ταραχών ήταν άνθρωποι που θα μπορούσαν να απολαμβάνουν τα προνόμια του κεφαλαίου και της εξουσίας αλλά οι ίδιοι συνειδητά τα αρνήθηκαν. Ακόμα και οι περισσότεροι από αυτούς που πρώτοι μίλησαν για το προλεταριάτο, όπως ο Μαρξ, δεν κατάγονταν από προλεταριακή οικογένεια.

Αντιθέτως, πολλές φορές οι καταπιεσμένοι και τα αποκλεισμένα κοινωνικά στρώματα αποτέλεσαν την αναλώσιμη εμπροσθιφυλακή συντηρητικών και αντεπαναστατικών κύκλων. Π.χ ποιοι στελέχωναν στην ελλάδα του εμφυλίου τους ταγματασφαλίτες και την οργάνωση της Χ. Σίγουρα όχι οι «ευγενείς» και οι πλούσιοι.

Οι θέσεις του διάχυτου επαναστατικού αντάρτικου απασφαλίζουν τις βεβαιότητες για την εξεγερσιακότητα των καταπιεσμένων. Ξαναπιάνουν από την αρχή το ζήτημα της ταξικότητας και τις επιπτώσεις της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης. Όλα αυτά θα παρουσιαστούν αναλυτικά σε ξεχωριστή έκδοση μπροσούρας που θα κυκλοφορήσει στα τέλη του χρόνου. Εδώ θα εκτεθούν ορισμένα σημεία μόνο.

Στην ελλάδα, κυρίως τις δύο τελευταίες δεκαετίες, ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο, αναδύεται στο κέντρο της ιστορίας. Οι βασικοί του όροι είναι η διάχυση και η αναπαραγωγή των σχέσεων εξουσίας. Διαταξικά, δίχως περιορισμούς στον ντόπιο πληθυσμό. Άλλωστε η διαρκής υποτίμηση των μεταναστών διαμορφώνει μια de facto σχέση και αναπαραγωγή εξουσίας των ντόπιων απέναντι στους «αλλοδαπούς».

Αυτομάτως έχουμε την υποτίμηση της χειρωνακτικής εργασίας (που την αναλαμβάνουν οι μετανάστες) και την πλειοψηφική

τριτογενοποίηση του ελληνικού προλεταριάτου (κούριερ, υπηρεσίες, νέες τεχνολογίες, επικοινωνίες κ.α.). Στο πλάι της τριτογενοποίησης, εισβάλει η επαγγελματική προσωρινότητα και η ιδεολογία της εξέλιξης και της καριέρας. Όλοι θέλουν να μην χάσουν τη δουλειά τους και ταυτόχρονα να προαχθούν. Είναι αλήθεια πως το άνδο περιβάλλον του τριτογενή τομέα τους δίνει τη δυνατότητα. Αποτέλεσμα η υπέρμετρη δουλικότητα, η αφοσίωση στη δουλεία, το γλείψιμο στο αφεντικό και κυρίως το σπάσιμο των δεσμών συναδελφικότητας και «ταξικής αλληλεγγύης». Ο καθένας για την πάρτη του, ο καθένας για την θέση του.

Πως έγινε όμως αυτό;

Απλά και εύκολα. Αποδεικνύοντας πως η ταξικότητα το μόνο που θέτει ως ζήτημα είναι το ξεπέρασμα της θέσης του εργάτη. Όποιος το προσφέρει, κερδίζει. Η επανάσταση δεν απαντάει τόσο γρήγορα και εύκολα όσο ο καπιταλισμός. Ο οποίος προσφέρει τη «λύση». Έστω και φαινομενικά. Δίνει το κατάλληλο κίνητρο. Τον παράδεισο της κατανάλωσης. Με βασικό συνεργό την επεκτατική εισβολή της διαφήμισης. Τον καθορισμό του σύγχρονου lifestyle που μετατρέπει τον εργάτη σε καταναλωτή. Αυτό είναι και το τέλειο δόλωμα. Ο καταπιεστικός χρόνος της εργασίας ξεχνιέται μπροστά στο αντίκρισμα που παρέχει. Την κατανάλωση και απόλαυση όλο και περισσότερων και άχρηστων υλικών αγαθών. Σε τέτοιο βαθμό που κάποιος θα μπορούσε να πει, πως δεν κατέχουν οι άνθρωποι τα αντικείμενα, αλλά τα αντικείμενα τους ανθρώπους.

Όλα αυτά πραγματοποιούνται με μια βασική προϋπόθεση. Την πίστη της νομιμοφροσύνης. Είναι η συνθήκη συμμαχίας του κράτους με τους υπηκόους του. Είναι η επιθετική σύμπλεξη εξουσίας-κοινωνίας. Τα ανταλλάγματα, όπως και οι απαιτήσεις γνωστά. Κατανάλωση-διασκέδαση και ασφάλεια-προστασία. Έτσι η εργατική τάξη δεν ξέρουμε αν πάει στο παράδεισο, αλλά σίγουρα κάνει shopping therapy στα μαγαζιά, διασκεδάζει στα club, απαιτεί περισσότερη αστυνομία, και πάει στο σπίτι της για ύπνο.

Οι σχέσεις του ταξικού ανταγωνισμού έχουν απονεκρωθεί από την επέλαση του μικροαστισμού. Και οι εργάτες μικροαστοί αγαπάνε και περιφρουρούν ένα μικρό κομμάτι του υπάρχοντος. Αυτό που θεωρούν ότι τους αντιστοιχεί, να το παίξουν και αυτοί έστω για λίγο αφεντικά. Όπου μπορούν και όπου τους «παίρνει». Στην ιδιοκτησία τους, στο γραφείο, στον μετανάστη, στο αυτοκίνητο τους...

Για αυτό δεν συνταυτιζόμαστε με ένα ευρύτερο ταξικό συμφέρον. Ούτε πιστεύουμε στην επαναστατικότητα του προλεταριάτου. Δεν πρέπει να μας καθορίζουν οι ιδεολογικές αγκυλώσεις του παρελθόντος. Ορίζουμε ένα νέο πολιτικό πλαίσιο και πρόγραμμα. Ικανό να απαντήσει στα νέα προβλήματα, στις αναδυόμενες κοινωνικές φιγούρες, στα νέα επαναστατικά υποκείμενα.

Τίποτα δεν λύνεται προκαταβολικά. Έχουμε όμως ανοιχτούς λογαριασμούς με όσους υποβιβάζουν την ζωή και μας την αρνούνται. Για αυτό η επίθεση παραμένει ένα σταθερό σημείο. Αυτό είναι μια καλή αρχή. Θα πρέπει όμως να την ορίσουμε. Αναπτύσσουμε μια στρατηγική εσωτερικότητα για να προσδιορίσουμε τους συντρόφους, τις συμμαχίες, τους εχθρούς και τους αδιάφορους. Να οργανώσουμε τα μέσα, τους σκοπούς και την απεύθυνση. Γιατί αν όλους τους θεωρούμε μαλάκες και μικροαστούς εκτός από την πάρτη μας, μάλλον την έχουμε «ψωνίσει».

Η ένοχη αδιαφορία και η αδράνεια του κοινωνικού σώματος, δεν είναι θέμα φόβου και δειλίας, όπως και η αδιαλλαξία της επίθεσης των επαναστατών δεν είναι θέμα μαγκιάς και δύναμης. Είναι ζητήματα που έχουν πολιτική ρίζα και μόνο μέσα από την πολιτική δράση υπάρχει δυνατότητα να τα κατανοήσουμε και να προωθήσουμε τις θέσεις μας.

Για αυτό ανοίγουμε ένα νέο επαναστατικό κύκλο, που τοποθετεί στο κέντρο του την ουσιαστική ανάδειξη της ποιότητας της ζωής και της άρνισης της από την εξουσία, διατηρώντας ως κεντρική γραμμή (σταθερό σημείο) την επίθεση.

Ιδιαίτερα σήμερα, το πιο ουσιώδες ζήτημα δεν είναι αν ζούμε φτωχά ή πλούσια, αλλά ότι ζούμε με ένα τρόπο που δεν μας περιέχει. Μιλώντας για την επανάσταση δουλεύουμε στο κέντρο του πυρήνα της ανθρώπινης ύπαρξης. Χτυπάμε την αλλοτρίωση των ανθρώπινων σχέσεων. Την αδιαφορία, την παθητικότητα, την αποχαύνωση, την εξατομίκευση. Όλα αυτά που μας συνθλίβουν και όχι μόνο ένα αόρατο κράτος που τα επιβάλει. Ο σύγχρονός άνθρωπος είναι ο δολοφόνος του εαυτού του. Προσκυνάει τους ναούς των εμπορευμάτων, ερωτεύεται εικόνες, νιώθει το γόλητρο της κατοχής ιδιοκτησίας, χαμογελάει στους ανωτέρους του, οχυρώνεται στο σπίτι του, ζει μέσα από την τηλεόραση, εκτονώνεται σε απρόσωπες διασκεδάσεις, είναι καχύποπτος σε οτιδήποτε διαφορετικό και πιστεύει σε αυτά που τον έμαθαν να πιστεύει. Τέτοια ζητήματα, συνήθως παραμένουν στις πλαϊνές γραμμές, αντιλήψεων που ορίζουν a priori ως επαναστατικό υποκείμενο τους καταπιεσμένους.

Αλλά ακόμα και στους κύκλους που ασχολούνται με αυτές τις θεματικές (πχ καταστασιακοί) σχεδόν ποτέ δεν μπαίνουν με πρακτικούς όρους, αλλά συνήθως αποτελούν ακαδημαϊκές φλυαρίες.

Αυτές οι «ανησυχίες» θεωρούνται συνήθως υπαρξιακές και όχι πολιτικές. Και όμως τα πολιτικά μοντέλα ερμηνείας κοινωνικών υποκειμένων που θέτουν το δίπολο κράτος-κοινωνία και εκμεταλλευτές-καταπιεσμένοι ιστορικά έχουν ξεπεραστεί. Άλλωστε απέναντι σε διλήμματα οι απαντήσεις είναι εκβιαστικές και όχι ουσιαστικές. Παλιότερα οι καταπιεσμένοι μην έχοντας να χάσουν τίποτα, παρά μόνο τα δεσμά τους, ήταν αναμενόμενο να συμμετέχουν σε κινήσεις εναντίον του κράτους και των αφεντικών. Αναμενόμενο και όχι συνειδητή επιλογή. Σήμερα ο ντόπιος πληθυσμός των δυτικών μητροπόλεων «κάτι» έχει να χάσει από αυτόν τον κόσμο. Την ιδιοκτησία του, τη θέση του, το βόλεμα του, τις ψευδαισθήσεις του. Για αυτό η απεύθυνση μας είναι διαφορετική. Χωρίς να χάνει την πολιτική κεντρικότητα ανάλυσης των κατασταλτικών σχεδιασμών, των μοντέλων παραγωγής εμπορευμάτων, της οικονομικής αναδιάρθρωσης και της διαλεκτικής της εξουσίας, βάζει κι άλλο ένα στοίχημα. Την συνάντηση της πολιτικής θεώρησης με την βιωματική συνθήκη. Άλλωστε αυτός είναι ο ορισμός της πολιτικής. Ο τρόπος που αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο που ζούμε. Για αυτό θέτουμε στο προσκήνιο τις ανθρώπινες σχέσεις. Με μια επισήμανση. Οι συνθήκες στις οποίες ζούμε και τα βιώματα μας, μας στερούν την ικανότητα να φανταστούμε πρακτικά την ανοικοδόμηση των μελλοντικών ανθρώπινων σχέσεων. Είμαστε σε μεγάλο βαθμό φορείς του κυρίαρχου πολιτισμού. Ας αναλογιστεί ο καθένας την προσωπική του διαδρομή. Πόσο «καθαρός» είναι μέσα σε αυτόν τον κόσμο, με τις προσωπικές του συναναστροφές και την συνέπεια των επιλογών του. Οι πολιτικές αντιθεσμίσεις που δημιουργούνται για να καλύψουν αυτά τα κενά (εξατομίκευση, αδιαφορία κα.) και να προεικονίσουν τη μελλοντική επαναστατική κοινωνία (συνελέύσεις, ελευθεριακή κουζίνα κ.α) συχνά αυτοεγκλωβίζονται και βαλτώνουν. Σε αυτό τον κόσμο δεν μπορούμε να δημιουργήσουμε «καθαρές οάσεις».

Η πιο ουσιαστική απάντηση είναι η όξυνση των επιθέσεων απέναντι στις συνθήκες που βιώνουμε και όχι η ακαδημαϊκή ανάλυση και η αποσπασματική αντιμετώπιση τους. Άλλωστε μόνο μέσα στα επαναστατικά σχέδια, εκεί που ρισκάρει ο ένας για τον άλλο, που μοιράζονται την οργή τους αλλά και τον φόβο τους, εκεί που η αποφασιστικότητα ξεπερνάει το δισταγμό, εκεί γεννιούνται τα αληθινά αισθήματα και οι μεγάλες φιλίες.

Θεωρούμε πως ο πιο άμεσος τρόπος να σκεφτούμε επαναστατικά είναι να ξεκινήσουμε να σκεφτόμαστε από τον εαυτό μας. Αναζητούμε τις ατομικές μας εντάσεις, τις ανάγκες, τις επιθυμίες, τις αντιφάσεις. Σκεφτόμαστε βιωματικά, αλλά ταυτόχρονα ενισχύουμε την πολιτική κεντρικότητα της αντίληψης μας. Άλλωστε η αναφορά στην ατομικότητα, είναι αναφορά στο κοινωνικό υποκείμενο. Οι ατομικιστές για να αυτοκαθοριστούν ως τέτοιοι, πρέπει πρώτα να κατανοήσουν το συλλογικό κοινωνικό πεδίο στο οποίο ανήκουν. Έτοι θα μπορέσουν να το αρνηθούν και μετέπειτα να του επιτεθούν. Για να πράξουμε επιθετικά ορίζουμε τις αποφάσεις, τις συμφωνίες, το χρόνο και τον τόπο της ρήξης.

Συνεργαζόμαστε με συντρόφους -ατομικότητες άλλοτε περιστασιακά και άλλοτε συνολικά, μέσα στις έντονες στιγμές της δράσης και της προετοιμασίας της.

Προωθούμε την άμεση δράση ως πειραματική μέθοδο που κάνει τα άτομα να αποκτήσουν συνείδηση της κατάστασης τους, να αλλάξουν τη μοίρα τους και να ξαναπάρουν τον έλεγχο της ζωής τους.

Για αυτό στηρίζουμε το ΔΙΑΧΥΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ

ΔΙΑΧΥΤΟ γιατί δεν πάσχουμε από ιδεολογικές εμμονές και επιλεκτικές συμπάθειες γενικά προς τους καταπιεσμένους ή τους μετανάστες. Ούτε πράττουμε εξ ονόματος τους. Είμαστε ανοικτοί σε οποιονδήποτε είναι διατεθειμένος να πάρει επιλογές ρήξης απέναντι σε αυτόν τον κόσμο. Είμαστε ανοιχτοί σε οποιονδήποτε θέλει να συντονίσει το μίσος και την οργή του επιθετικά απέναντι σε αυτό το κακέκτυπο ζωής που μας έχουν ορίσει να ζούμε.

Δεν επιδιώκουμε να δημιουργήσουμε οργανωτικά σχήματα με σκοπό την αναζήτηση οπαδών. Προωθούμε την διάχυτη ελεύθερη συνεύρεση ατόμων και ομάδων με κεντρικό πυρήνα τις πρακτικές άμεσης δράσης ενάντια στην κυριαρχία.

Οι σχέσεις αυτές είναι ρευστές και σε διαρκή εξέλιξη. Νέες ιδέες, νέες πρακτικές, νέες ομάδες, νέοι σύντροφοι.

Οι θεματικές που αναλαμβάνουν οι σύντροφοι μπορεί να ποικίλουν πολύ. Κάποιοι θα καταπιαστούν με το ζήτημα της εργασίας, κάποιοι με το ζήτημα των φυλακών, άλλοι με την καταστολή...

Δεν υπάρχει κεντρική επιτροπή που μοιράζει αρμοδιότητες. Ο καθένας ανάλογα με τις εντάσεις και τις επιλογές του. Ο συνδετικός κρίκος είναι ότι όλες αυτές οι κινήσεις θα κατευθύνονται επιθετικά, μέσω της άμεσης δράσης, ενάντια στην εξουσία. Ο χρόνος σύγκρουσης έχει το ίδιο

ρολόι. Μιλάει στο εδώ και τώρα. Έτσι οι διαφορετικές μορφές δράσης μπορούν να λειτουργήσουν αλληλοσυμπληρωματικά και ενισχυτικά η μια προς την άλλη. Μέσα από τη συντροφική στήριξη αλλά και την εποικοδομητική κριτική.

Οι διαδικασίες συνεύρεσης είναι απλές και περιεκτικές. Στις συνελεύσεις το ζητούμενο δεν είναι η επικύρωση μιας κοινής κεντρικής απόφασης. Γιατί τότε μετατρέπεται σε επικυρωτικό συνέδριο. Και ορισμένοι καταφεύγουν στην ρητορεία με υπαινιγμούς, ασκήσεις ύφους και πειθούς για να επιβάλλουν την άποψη τους. Έτσι δημιουργούνται οι φράξιες, οι λυκοφιλίες, και οι δημαγωγοί αλωνίζουν περιχαρείς.

Αντίθετα αυτό που επιδιώκουμε είναι να κοινοποιούνται αναλύσεις, να επικοινωνούνται και να προτείνονται σχέδια πρακτικών δρών.

Έτσι θα διαφανούν οι θεωρητικό-πρακτικές συγγένειες ομάδων και ατόμων που θα συγκροτήσουν και την ανάλογη πρωτοβουλία. Οι υπόλοιποι σύντροφοι της συνεύρεσης, είτε στηρίζουν περιφερειακά την πρωτοβουλία, είτε την παρακολουθούν. Ο καθένας ατομικά εμπλουτίζει την άποψη του ή οξύνει την κριτική του σκέψη. Χωρίς το άγχος του «όλοι μαζί» οι σύντροφοι μπορούν να συμβάλουν στην στήριξη της πρωτοβουλίας ή να την θέσουν υπό συζήτηση μέσα από ουσιαστική κριτική. Έτσι οι επαναστατικές επιλογές και τα περιεχόμενα τους είναι αυτές που ρυθμίζουν τις σχέσεις και όχι το αντίστροφο που γεννάει ηγετίσκους και ρόλους συμπεριφορών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ Γιατί ούτε σήμερα λείπουν οι αιτίες να μιλήσει κανείς για επανάσταση. Αντίθετα όπως είχε πει και ένας ακαδημαϊκός της σκέψης, το ζήτημα είναι να ξαναβάλουμε την λέξη επανάσταση στα στόματα των ανθρώπων.

Επαναστατικό λοιπόν, γιατί οι κινήσεις μας προωθούν την ολική ρήξη. Στρεφόμαστε ενάντια στην εξουσία, ως διάχυτη κοινωνική σχέση, και όχι απλά ενάντια στο κράτος ως κάτι αποκομμένο από την κοινωνία, ενάντια στην εργασία και την ηθική της και όχι διεκδικώντας καλύτερους μισθούς, ενάντια στη μιζέρια και την πλήξη της καθημερινότητας που υποτάσσεται σε καταπιεστικούς θεσμούς (οικογένεια, σχολείο...) ενάντια στους διαχωρισμούς και τις διακρίσεις που αυτοί παράγουν (ντόπιοι-ξένοι, άντρες-γυναίκες...) ενάντια στην οικολογική καταστροφή προς όφελος οικονομικών βιομηχανιών, ενάντια στην κατανάλωση αντικειμένων-εμβλημάτων κύρους (ακριβά αυτοκίνητα, κινητά, ακριβές φίρμες) και τις ιδεολογίες τους, ενάντια στο θέαμα

προτύπων και συμπεριφορών κοινωνικού γοήτρου. Ενάντια σε όλα αυτά, με την αυτογνωσία και της δικιάς μας αλλοτρίωσης, που ορισμένες φορές τα αναπαράγουμε.

Συνολικά ενάντια σε οτιδήποτε καταπνίγει την ζωή, την υποβιβάζει σε επιβίωση, της αφαιρεί κάθε περιεχόμενο και την σερβίρει διαρκώς σε επανάληψη.

Επαναστατικό γιατί προτάσσουμε την ολική καταστροφή και όχι τη μερική διεκδίκηση αιτημάτων. Δεν συνδιαλεγόμαστε με «προοδευτικούς» φορείς, ούτε αναλωνόμαστε σε φαινομενικές κινήσεις για την απόσπαση «κοινωνικής συμπάθειας». Είμαστε αυτοί που είμαστε και λέμε αυτά που λέμε. Παράγουμε λόγο και κίνηση, προωθώντας δημόσια τις θέσεις μας. Θέσεις μάχης απέναντι στο σύστημα. Αναγνωρίζουμε ως συντρόφους γνωστά και άγνωστα άτομα, χωρίς να είναι απαραίτητο να ταυτίζονται οι απόψεις μας, που πράττουν πάνω στον άξονα της επίθεσης ενάντια στην κυριαρχία και της επαναστατικής αλληλεγγύης. Η επανάσταση δεν είναι αποκλειστικό προνόμιο της μίας ή της άλλης ομάδας ή της μιας ή της άλλης τάσης. Είναι τρόπος να ζεις, να συνθέτεις, να συγκρούεσαι στο εδώ και τώρα. Επαναστατικό γιατί θέλουμε να κόψουμε (όσο μπορούμε) τους δεσμούς με την ομαλή κίνηση της καθημερινότητας. Κομμάτι της δράσης μας, όχι ως πρωτοπορία, αλλά ως πρόταγμα, είναι και η ριζοσπαστικοποίηση «αναποφάσιστων συντρόφων» στις μητροπόλεις. Σχέση που συχνά αλλάζει και είναι πάντα αμφίδρομη.

Επαναστατικό γιατί γνωρίζουμε την ιστορική παράδοσι, προσπαθούμε να την κατανοήσουμε και να τη διαβάσουμε, αλλά δεν της αποδίδουμε ιερό φόρο τιμής και σεβασμού. Την επεξεργαζόμαστε, όχι ως κάτι απόμακρο, αλλά διερευνώντας τις κοινωνικές συνθήκες, τις πολιτικές αντιλήψεις κάθε εποχής, την ιστορική κληρονομιά και θέτουμε εμπλουτισμένα σημεία αναφοράς και εξέλιξης με σκοπό το ξεπέρασμα της παράδοσης.

Επαναστατικό, γιατί δεν θα μπορούσε να είναι τίποτα λιγότερο...

ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ γιατί στηρίζουμε κάθε επίθεσι έναντια στο σύστημα. Μικρή ή μεγάλη, είναι μια δυναμική αναταραχή της κοινωνικής ειρήνης. Είναι ένα παραπάνω «όχι» στην εξουσία, μια παραπάνω άρνηση που βρίσκει λέξεις και πράξεις για να πραγματοποιηθεί. «Ένα παραπάνω χέρι που απλώνεται σε ένα συντροφικό χαιρετισμό, για να σπάσει τη ματαιότητα της απογοήτευσης και να αντιπροτείνει την επαναστατική βία. Αντάρτικο, γιατί δεν πραγματοποίει την συνολική κατά μέτωπο επίθεση αλλά το διαρκές πλαγιοκόπημα του εχθρού σε αύξοντα αριθμό.

Αυτός είναι ένας τρόπος επέμβασης με υποδεέστερες δυνάμεις απέναντι σε ένα πάνοπλο αντίπαλο. Όχι μόνο ως διαδικασία εκτροπής, αλλά και ως πολιτική ανάγκη. Ανάγκη να δηλωθεί στην ιστορική συνείδηση, η ύπαρξη επιθετικών υποκειμένων απέναντι στην κυριαρχία.

Ακόμα και αν γνωρίζουμε πως υπάρχουν βέβαιες ήττες- στο πεδίο της σύγκρουσης- μπορεί κάποιες δεδομένες στιγμές να τις επιλέξουμε, θεωρώντας πως κρατάμε ζωντανή την υπόθεση της ανατροπής και της ρήξης.

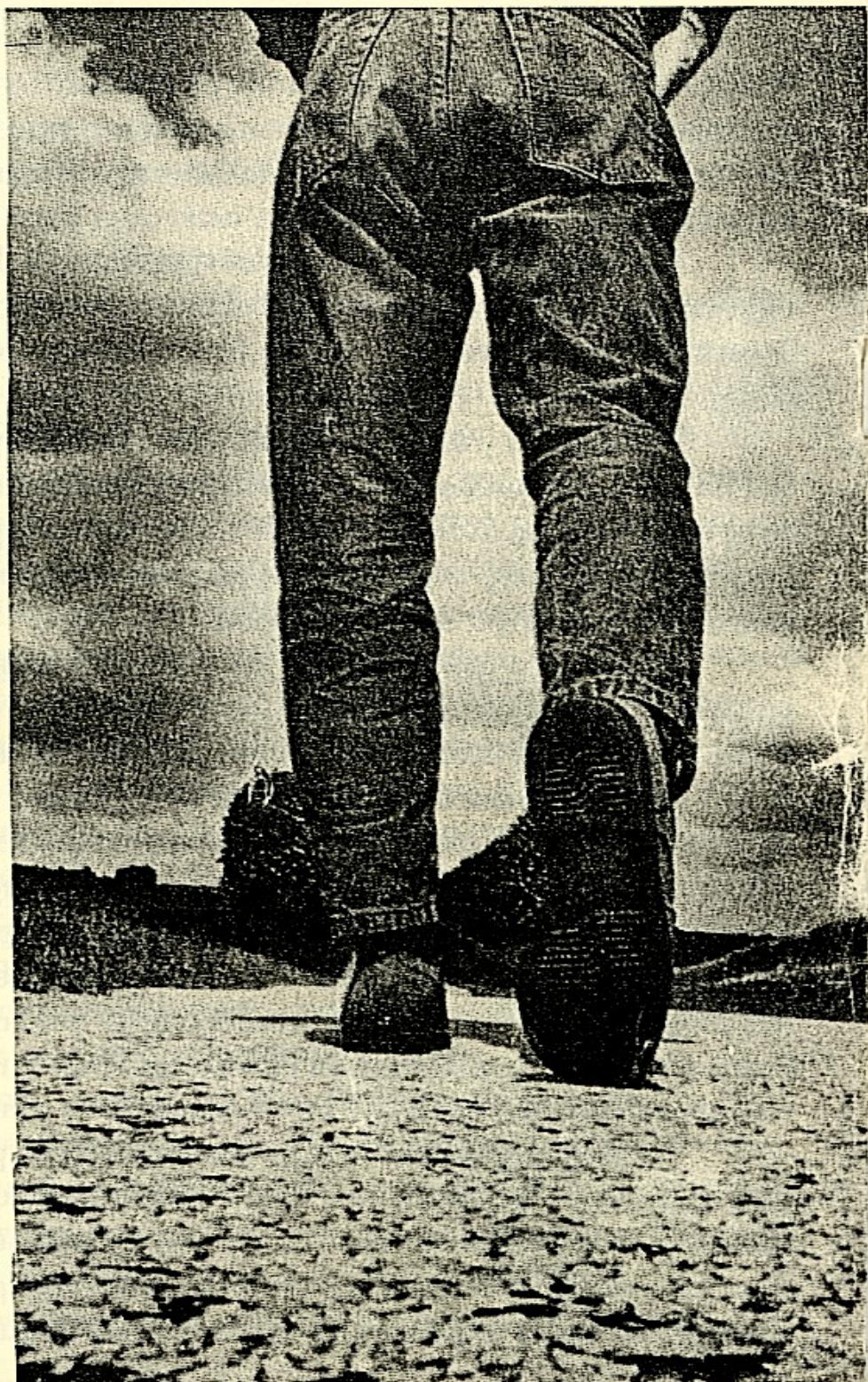
Κάποιοι θα μιλήσουν για τη ματαιότητα της επίθεσης. Ότι τίποτα δεν αλλάζει. Μιλώντας για την επίθεση πρώτα από όλα αναταράσσουμε τους εαυτούς μας. Άλλάζουμε τον τρόπο που σκεφτόμαστε, τις κινήσεις μας, το βλέμμα μας, τους χρόνους μας. Μεταφέρουμε τη σύγκρουση στο εσωτερικό μας. Άρα ήδη κάτι έχουμε αλλάξει...

Άλλωστε η άμεση δράση είναι η μοναδική πρακτική που μπορεί να καταστήσει αξιόπιστη μια θεωρία. Μέσα από τις επιθετικές κινήσεις εξακριβώνεται η εγκυρότητα των θεωρητικών θέσεων μάχης.

Έτσι αποδεικνύεται πως ο καθένας μπορεί να πράξει επιθετικά, αρκεί να το θέλει. Σκοπός είναι να διευρύνουμε το εσωτερικό μέτωπο της ρήξης για να δημιουργηθούν καταστάσεις αναταραχής. Μέσα από τέτοιες διεργασίες ο καθένας που συμμετέχει ανακαλύπτει όλο και πιο πολύ τον εαυτό του και την ατομική του απελευθέρωση. Σε συνεργασία με τους συντρόφους του θέτει τα σχεδία επίθεσης με συλλογικούς πλέον όρους. Γιατί η ουσία του συλλογικού βρίσκεται στην επιλογή ατόμων να συνεργαστούν και όχι στην προσωπική τους αδυναμία να πράξουν.

Αντάρτικό, γιατί θέλουμε απλά να ζήσουμε τώρα, αμέσως τη δικιά μας εξέγερση. Όχι σαν επισκέπτες ευκαιριακών ταραχών επικαιρότητας, αλλά ως «οικοδεσπότες» της αναταραχής που θέλουμε να προκαλέσουμε. Δεν υπάρχει άλλο πεδίο μάχης εκτός από το σήμερα, εκτός από εμάς τους ίδιους. Από αυτή τη μάχη, είτε την αναγνωρίζουμε είτε όχι, δεν μπορούμε να ξεφύγουμε.

Επιγραμματικά αυτές είναι ορισμένες από τις θέσεις και τους στόχους του διάχυτου επαναστατικού αντάρτικου. Οι ερωτήσεις είναι πολλές και δεν υπάρχουν πάντα απαντήσεις. Όμως είμαστε σίγουροι πως οι λόσεις για την καταστροφή της κυριαρχησ κοινωνίας δεν περιμένουν στην γωνία. Ο δρόμος έχει πολλές γωνίες και είναι πολύ μακρύς. Απλώς κάνουμε μια αρχή και θα τη συνεχίσουμε...

Στον σύντροφο και αδερφό Κώστα Παππά

... γιατί είμαστε και ότι έχουμε χάσει...